

Chefsjustitieombudsmannen
Mats Melin

Fråga om tillstånd kan ges till hemlig teleavlyssning av teleadress som används av en person vars identitet är okänd

Initiativet

Under en inspektion vid Stockholms tingsrätt den 2 och den 3 april 2003 uppmärksammade förre chefsjustitieombudsmannen Claes Eklundh att det förekom att tingsrätten beslutade om hemlig teleavlyssning utan att innehavaren av teleadressen (telefonnumret) var känd på annat sätt än med sitt tilltalsnamn eller, i vissa fall, inte var identifierad alls. Claes Eklundh beslutade att i ett särskilt ärende utreda frågan.

Utredning

Vid inspektionen uppgav dåvarande chefsrådmannen för samordningsområde brottmål, AA, i huvudsak följande i den aktuella frågan.

Hon var sedan tre år tillbaka huvudansvarig för handläggningen av tvångsmedelsbeslut enligt 27 kap. rättegångsbalken (RB). Hon hade kunnat iaktta att den tekniska utvecklingen medfört speciella problem. Sedan polisen genom spaning hade fått kännedom om att en person som använde en mobiltelefon med s.k. kontantkort var inblandad i viss brottslighet hade det begärts avlyssning av det aktuella telefonnumret utan att innehavaren var känd på annat sätt än med sitt tilltalsnamn eller, i vissa fall, utan att denne var känd över huvud taget. Hon hade ansett sig kunna fatta beslut om användning av tvångsmedel också i sådana fall.

Handlingar i vissa ärenden granskades. Av dessa framkom att tingsrätten, i några ärenden där åklagaren angett att den som var skäligen misstänkt för brottet var okänd, hade lämnat tillstånd till avlyssningen av det angivna telefonnumret.

Ärendet remitterades till Stockholms tingsrätt för upplysningar om vilka överväganden som låg bakom tingsrättens ställningstagande att bedöma personer, som inte var identifierade, som skäligen misstänkta.

Stockholms tingsrätt (lagmannen BB) inkom med ett remissvar till vilket fogades ett yttrande från bl.a. AA. De anförde i huvudsak följande.

AA

Av bestämmelserna i 27 kap. 20 § RB följer bl.a. att hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning får ske endast om någon är skäligen misstänkt för brottet och det är av synnerlig vikt för utredningen. Vidare får åtgärden endast avse en teleadress som innehavs eller annars kan antas komma att användas av den misstänkte. En grundläggande förutsättning för att använda hemliga tvångsmedel är således att brottsmisstanken skall vara knuten till en viss person.

I det nu aktuella ärendet har tre icke identifierade personer (CC, DD och EE) bedömts som skäligen misstänkta för brott.

Icke identifierade personen CC

Mot bakgrund av de uppgifter som framkom i ärendet genom telefonavlyssning, fysisk spaning, information från uppgiftslämnare och granskning av telefonlistor beträffande CC gjorde jag bedömningen att det var en **viss person**, nämligen den vid fysisk spaning iakttagne och vid telefonavlyssning hörde CC, som den av åklagaren påstådda brottsmisstanken kunde knytas till samt att CC använde eller i vart fall kunde antas komma att använda de teleadresser som angavs i ansökan. Denna bedömning vidhöll jag sedan beträffande övriga ansökningar i ärendet beträffande CC.

Icke identifierade personen DD

Mot bakgrund av de avlyssnade samtalen och iakttagelserna vid den fysiska spaningen bedömde jag att det var en **viss person**, nämligen den vid fysisk spaning och vid telefonavlyssning hörde spansktalande DD, som den av åklagaren påstådda brottsmisstanken kunde knytas till samt att DD använde eller i vart fall kunde antas komma att använda den teleadress (kontantkort) som angavs i ansökan.

Okända personen EE

Av vad som tidigare framkommit i ärendet angående planeringen för kurirens leverans av narkotikan och av vad polisen uppfattade av samtalet vid stormötet samt de upplysningar den skäligen misstänkta EE fick vid det avlyssnade telefonsamtalet efter mötet gjorde jag bedömningen att det var en **viss bestämd person**, nämligen den *kurir* som skulle föra in narkotikan till Sverige som den av åklagaren påstådda brottsmisstanken kunde knytas till och att denne kunde antas komma att använda den teleadress (kontantkort) som angavs i ansökan.

BB

För egen del vill jag tillägga att jag inte kan finna att lagstiftningen lägger hinder i vägen för att tillåta telefonavlyssning mot en viss fysisk person trots att dennes identitet inte är fullt klarlagd. Andra tvångsmedel – exempelvis häktning – har ansetts tillåtna under sådana omständigheter.

Rättslig reglering

Enligt 2 kap. 6 § regeringsformen (RF) är varje medborgare gentemot det allmänna skyddad mot bl.a. hemlig avlyssning eller upptagning av telefonsamtal eller annat förtroligt meddelande. Detta skydd får dock begränsas genom lag. Sådan begränsning får göras endast för att tillgodose ändamål som är godtagbart i ett demokratiskt samhälle. Begränsningen får aldrig gå utöver vad som är nödvändigt med hänsyn till det ändamål som föranlett den och inte heller sträcka sig så långt att den utgör ett hot mot den fria åsiktsbildningen såsom en av folkstyrelsens grundvalar (2 kap. 12 § första och andra styckena RF).

I artikel 8 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen) föreskrivs att var och en har rätt till respekt för sitt privat- och familjeliv, sitt hem och sin korrespondens. Offentlig myndighet får inte inskränka åtnjutande av denna rättighet annat än med stöd av lag och om det i ett demokratiskt samhälle är nödvändigt med hänsyn till statens säkerhet, den allmänna säkerheten, landets ekonomiska välstånd eller till förebyggande av oordning eller brott eller till skydd för hälsa eller moral eller för andra personers fri- och rättigheter.

Begränsningar av det grundlags- och konventionsfästa skyddet för förtrolig kommunikation har skett genom regleringen i 27 kap. RB om hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning.

Av 27 kap. 18 § första stycket RB framgår att hemlig teleavlyssning innebär att telemeddelanden, som befordras eller har befordrats till eller från ett telefonnummer, en kod eller annan teleadress, i hemlighet avlyssnas eller tas upp genom ett tekniskt hjälpmedel för återgivning av innehållet i meddelandet. I bestämmelsens andra stycke föreskrivs att sådan avlyssning får användas vid förundersökning angående

1. brott för vilket inte är föreskrivet lindrigare straff än fängelse i två år,
2. försök, förberedelse eller stämpling till sådant brott, om sådan gärning är belagd med straff.

Genom en lagändring (SFS 2003:1146) som trädde i kraft den 1 oktober 2004 infördes också en tredje punkt i bestämmelsen enligt vilken avlyssning får användas även angående

3. annat brott om det med hänsyn till omständigheterna kan antas att brottets straffvärde överstiger fängelse i två år.

Hemlig teleövervakning innebär att uppgifter i hemlighet hämtas in om telemeddelanden som befordras eller har befordrats till eller från en viss teleadress eller att sådana meddelanden hindras från att nå fram (27 kap. 19 § RB).

Av 27 kap. 20 § RB framgår att hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning får ske endast om någon är skäligen misstänkt för brottet och åtgärden är av synnerlig vikt för utredningen.

Före den 1 oktober 2004 gällde därutöver enligt bestämmelsen att åtgärden endast fick avse en teleadress som innehades eller annars kunde antas komma att användas av den misstänkte.

Den 1 oktober 2004 utökades möjligheterna att förordna om hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning. Numera stadgas således i 27 kap. 20 § RB att åtgärden får avse

1. en teleadress som under den tid som tillståndet avser innehas eller har innehaft av den misstänkte eller annars kan antas ha använts eller komma att användas av den misstänkte, eller
2. en teleadress som det finns synnerlig anledning att anta att den misstänkte under den tid som tillståndet avser har ringt till eller på annat sätt kontaktat eller kommer att ringa till eller på annat sätt kontakta.

Det finns i sammanhanget också anledning att redogöra för bestämmelserna i lagen (1995:1506) om hemlig kameraövervakning. De grundläggande förutsättningarna för att få använda sådan övervakning överensstämde tidigare helt med dem som gäller för hemlig teleavlyssning. Således fick – och får alltså – sådan övervakning användas om någon är skäligen misstänkt för brottet och åtgärden är av synnerlig vikt för utredningen. Åtgärden får då endast avse sådan plats där den misstänkte kan antas komma att uppehålla sig (2 och 3 §§).

Vad gäller hemlig kameraövervakning infördes genom ändringarna den 1 oktober 2004 en ny 3 a § i lagen. Där anges att om det inte finns någon som är skäligen misstänkt för brottet får hemlig kameraövervakning användas för att övervaka den plats där brottet har begåtts eller en nära omgivning till denna plats. Hemlig kameraövervakning får i sådant fall endast ske om syftet är att fastställa vem som skäligen kan misstänkas för brottet.

Förutsättningarna för att hemlig teleavlyssning skall få ske har berörts i olika sammanhang. Frågan behandlades vid den samlade översyn som gjordes av Utredningen om telefonavlyssning (SOU 1975:95). Utredningen anförde att förundersökningen skall ha fortskridit så långt att någon skäligen kan misstänkas för brottet för att telefonavlyssning skall få ske. Det måste alltså föreligga en konkret misstanke om brott som riktar sig mot en bestämd person. Därutöver bör krävas att upplysning som kan vinnas genom åtgärden är av synnerlig vikt för brottsutredningen. Departementschefen anslöt sig till utredningens bedömningar (prop. 1975/76:202 s. 32 f.). Liknande synpunkter återfinns i betänkandet Tvångsmedel–Anonymitet–Integritet (SOU 1984:54). Kommittén konstaterade bl.a. att ett första krav för att hemlig teleavlyssning skall få ske är att den riktas mot den som skäligen kan misstänkas för brottet (s. 36). Vidare uttalades att den skäligen misstanken skall avse ett visst konkret brott (s. 224). I Buggningsutredningens betänkande (SOU 1998:46) angavs att en förutsättning enligt gällande rätt för att hemlig teleavlyssning m.m. skall få användas är att det går att peka ut en viss person som misstänkt för ett visst konkret brott (s. 391). Ett liknande uttalande görs också i delbetänkandet Tillgång till elektronisk kommunikation i brottsutredningar m.m. (SOU 2005:38) där det sägs att en förutsättning för att hemlig teleövervakning skall få användas är att det går att peka ut en person som skäligen misstänkt för ett brott (s. 186).

I doktrinen har frågan om förutsättningarna för att tillåta hemlig teleavlyssning behandlats i bl.a. Ekelöf m.fl., Rättegång, tredje häftet, sjätte upplagan. I detta

arbete konstateras att samma beviskrav som för hemlig teleavlyssning gäller för bl.a. utredningshäktning, reseförbud i vissa fall och kvarstad. Också enligt 23 kap. 18 § RB gäller att man skall vara skäligen misstänkt för att – vid förhör – underrättas om misstanken m.m. Det ursprungliga syftet med telefonavlyssning kan därför uppfattas så, att det skulle vara ett medel att förstärka en redan befintlig bevisning i skuldfrågan (s. 63 f.). Det påpekas också att avlyssning i praktiken används på ett tidigare stadium än som förutsätts i lagen, dvs. som ett spaningsinstrument för att uppdaga förestående brott och avslöja andra inblandade än den skäligen misstänkte i t.ex. en narkotikahärva (s. 69).

I Gunnel Lindberg, Straffprocessuella tvångsmedel, anförs att, med hänsyn till att det krävs viss knytning mellan den misstänkte och den teleadress som skall avlyssnas eller övervakas, detta tvångsmedel aldrig torde kunna riktas mot någon som inte är identifierad (s. 673).

Av 6 kap. 22 § första stycket 3 lagen (2003:389) om elektronisk kommunikation och 14 kap. 2 § fjärde och femte styckena sekretesslagen (1980:100) följer att en operatör på begäran skall lämna ut uppgifter som angår ett särskilt elektroniskt meddelande och som gäller misstanke om brott till polismyndighet och åklagare som skall ingripa mot brottet om det för brottet inte är föreskrivet lindrigare straff än fängelse i två år. Här ställs således inte något krav på att det skall finnas en skäligen misstänkt person. I ovan nämnda delbetänkande (SOU 2005:38) föreslås att bestämmelsen i lagen om elektronisk kommunikation skall upphävas och att det i stället skall införas regler i 27 kap. RB som ger möjlighet att under vissa förutsättningar förordna om hemlig teleövervakning utan att det finns någon skäligen misstänkt person.

Bedömning

Vid inspektionen uppmärksammades att tingsrätten i några ärenden hade beslutat om hemlig teleavlyssning sedan olika typer av spaning gett vid handen att en viss person, vars identitet var okänd för polis och åklagare, använde eller skulle komma att använda ett visst telefonnummer vid delaktighet i specificerad brottslig verksamhet. De aktuella numren var mobiltelefonnummer som inte var knutna till något fast abonnemang, dvs. s.k. kontantkortsabonnemang.

Reglerna om hemlig teleavlyssning innebär en begränsning av det grundlags- och konventionsfästa skyddet för förtrolig kommunikation. De medger ett långtgående intrång från statsmaktens sida i den enskildes personliga sfär och deras tillämpning är således av ett betydligt mera integritetskänsligt slag än t.ex. den som reglerna om hemlig teleövervakning kan ge upphov till. Regeringsformens skydd för de grundläggande fri- och rättigheterna innebär bl.a. att de regler som begränsar detta skydd skall tillämpas efter sin ordalydelse och att en extensiv eller analogisk tolkning skall undvikas. Användningen av de befogenheter som sådana regler ger de brottsutredande myndigheterna måste ha uttryckligt stöd i bestämmelserna och får inte ske för andra ändamål än de som framgår av lagen.

Kravet på tydligt stöd i lag för åtgärder av nu ifrågavarande slag har också entydigt lagts fast i Europadomstolens praxis. Domstolen har i flera avgöranden framhållit att telefonavlyssning utgör ett allvarligt intrång i den enskildes privatliv och förtroliga korrespondens och därför måste vara grundad på lag av särskilt precis natur. Reglerna måste vara klara och detaljerade (se t.ex. avgörandena i målen *Kruslin och Huvig* ./ Frankrike den 24 april 1990, *Kopp* ./ Schweiz den 25 mars 1998 och *Amann* ./ Schweiz den 16 februari 2000. Se också Hans Danelius, *Mänskliga rättigheter i europeisk praxis*, 2 uppl., s. 270 f.).

Frågan är således om föreskriften i 27 kap. 20 § RB att hemlig teleavlyssning får användas ”endast om någon är skäligen misstänkt för brottet” ger ett tydligt stöd för avlyssning av en person vars identitet är okänd.

Det står till en början klart att bestämmelserna innebär att det är en viss person – den skäligen misstänkte – som tvångsmedlet riktar sig emot. Det är meddelanden till eller från telefoner som denne innehar, kan antas använda eller, numera, kan antas ringa till, som kan avlyssnas. Det är således inte möjligt att förordna om avlyssning av en telefon med visst nummer som saknar denna knytning till den misstänkta personen även om telefonnumret av något skäl skulle förekomma i en brottsutredning.

Det anges, som framgått, inte uttryckligen i lagen att den misstänkte måste vara identifierad. Ett sådant krav uttalas inte heller i förarbetena till bestämmelsen – eller till tidigare bestämmelser med motsvarande innehåll. I stället förefaller det som om det i senare lagstiftningsärenden i det närmaste har förutsatts att så måste vara fallet för att avlyssning över huvud taget skall kunna ske.

I avsaknad av en uttrycklig reglering av om den misstänktes identitet kan vara okänd finns anledning att försöka utröna för vilket eller vilka ändamål de brottsutredande myndigheterna anförtrots möjligheten att använda hemlig teleavlyssning.

Reglerna om hemliga tvångsmedel har en annorlunda konstruktion än flertalet andra tvångsmedelsbestämmelser genom att det inte anges för vilket specifikt ändamål tvångsmedlen är avsedda. I stället beskrivs vad de innebär. Eftersom en grundförutsättning för användande av hemlig teleavlyssning enligt 27 kap. 18 § RB är att förundersökning pågår bör emellertid en sådan åtgärds avsedda syfte kunna preciseras med utgångspunkt i de allmänna ändamålen med en förundersökning (jfr Gunnel Lindberg, a.a. s. 464).

En förundersökning syftar till att utreda brott och därigenom åstadkomma ett underlag för åklagares beslut i åtalsfrågan. Utredningen genomgår ofta, om än inte alltid, två stadier. Det första, spaningsstadiet, syftar till att fastställa om brott förövats och vem som kan misstänkas för brottet. Det andra, utredningsstadiet, inträder i och med att spanings- och annat efterforskningsarbete gett underlag för att anse en viss person vara skäligen misstänkt. Det fortsatta arbetet kan då sägas

huvudsakligen gå ut på att samla ytterligare information för att klarlägga om den bevisning som redan finns mot den misstänkte kan förstärkas.

När en person är skäligen misstänkt för brott har förundersökningen, såvitt avser denne, således lämnat spaningsstadiet. Syftet med hemlig teleavlyssning bör därför vara att säkra och stärka den bevisning som redan finns mot den misstänkte (jfr Ekelöf a.a. s. 69).

Enligt min uppfattning står det således klart att syftet med hemlig teleavlyssning är att ge polisen ett hjälpmedel för att under utredningsskedet av en förundersökning samla ytterligare bevis mot en för visst brott skäligen misstänkt person. Syftet är däremot inte att teleavlyssning skall vara ett spaningshjälpmedel som underlättar för polisen att fastställa vem som kan misstänkas för ett brott. Detta talar starkt för att hemlig teleavlyssning kan komma till användning först när en förundersökning fortskridit så långt att det finns en utpekad fysisk person som är skäligen misstänkt för ett visst konkret brott.

Beträffande hemlig kameraövervakning har, som nämnts, införts en särskild bestämmelse enligt vilken kameraövervakning kan tillåtas i syfte att klarlägga vem som är skäligen misstänkt för ett brott. Denna regel innebär att syftet med användningen av detta hemliga tvångsmedel kommit att utvidgas så att polisen getts möjlighet att använda kameraövervakning även under spaningsstadiet. Det kan också nämnas att de nyligen föreslagna reglerna om hemlig teleavlyssning för att förhindra terroristbrott och annan systemhotande brottslighet (prop. 2005/06:177) inom sitt begränsade tillämpningsområde ger polisen möjlighet att använda teleavlyssning bl.a. under spaningsstadiet.

Som sagts ovan överensstämde före den 1 oktober 2004 de grundläggande förutsättningarna för att få använda sig av hemlig kameraövervakning och hemlig teleavlyssning. Det förhållandet att det ansetts nödvändigt att införa en ny bestämmelse i lagen om hemlig kameraövervakning för att ge möjlighet att använda detta tvångsmedel redan under spaningsstadiet talar också starkt för att det mera begränsade syfte med avlyssning som jag nyss har angett gäller – och tidigare gällde även beträffande hemlig kameraövervakning. I lagstiftningsärendet diskuterades inte att införa någon motsvarande möjlighet i fråga om hemlig teleavlyssning.

Det kan vidare anmärkas att när regleringen av förutsättningarna för hemlig teleavlyssning fick sin huvudsakliga utformning i nu berörda avseenden kunde normalt varje telefonnummer knytas till en viss person, eftersom såväl fast som mobil telefoni förutsatte innehav av ett abonnemang. Så är inte längre fallet. Eftersom användningen av kontantkortstelefoner i kriminella kretsar varit känd under flera år kunde, om en generell utvidgning av användningsområdet för hemlig teleavlyssning eftersträvats, en lagändring i detta avseende ha föreslagits i något av de lagstiftningsärenden under senare år som berört andra aspekter på användningen av tvångsmedlet. Så har inte skett.

Av visst intresse är också hur frågan om identifiering av den misstänkte ställer sig vid tillämpningen av andra tvångsmedel m.m. som förutsätter att någon är skäligen misstänkt för brott. I vissa av de fall där samma krav på misstankens styrka ställs, bl.a. 23 kap. 18 § RB för att delge någon misstanke om brott och 25 kap. 1 § RB för att ålägga någon reseförbud, ligger det i sakens natur att en situation där den misstänkte är okänd inte kan förekomma. En annan sak är att man i undantagsfall kan delge en person misstanke om brott trots att personen inte är känd till namnet. Enligt 24 kap. 6 § andra stycket RB är det också möjligt att anhålla en person, trots att fulla skäl till häktning saknas, om vederbörande är skäligen misstänkt för brottet och det är av synnerlig vikt att han tas i förvar i avvaktan på ytterligare utredning. Vanligast är att en anhållen person är fysiskt tillgänglig och således inte är okänd annat än möjligen till namnet. Ett anhållande av en ”okänd person” kan endast förekomma i vederbörandes frånvaro. För att ett sådant beslut skall kunna verkställas krävs emellertid att denne kan identifieras, vilket jag återkommer till nedan.

I 23 kap. 3 § RB föreskrivs att en förundersökning som inletts av polismyndighet och som inte är av enkel beskaffenhet skall övertas av åklagare så snart någon skäligen kan misstänkas för brottet. Bestämmelsen innebär att det som regel är en polismyndighet som leder förundersökningen under spaningsstadiet och en åklagare som är förundersökningsledare under utredningsstadiet. För att upprätthålla denna fördelning krävs att det är först i samband med att en viss person kan pekas ut som skäligen misstänkt som förundersökningen skall övertas av åklagare.

Mot den nu angivna bakgrunden finns det enligt min uppfattning inte utrymme för att tolka bestämmelsen i 27 kap. 20 § RB om att teleavlyssning endast får ske om någon är skäligen misstänkt för brott på annat sätt än att den misstänkte också måste vara identifierad. Ett annat synsätt skulle innebära ett avsteg från kravet på tydligt lagstöd för hemlig teleavlyssning och medföra att förordnanden om sådan avlyssning skulle kunna ges för andra syften än dem som lagstiftaren avsett.

I några av de aktuella ärendena kände polisen till den misstänktes smeknamn och i något fall kan polisen genom fysisk spaning ha haft kännedom om den misstänktes utseende. Fråga är då om detta varit tillräckligt för att den misstänkte skall kunna anses ha varit identifierad.

JO har i annat sammanhang (JO 1979/80 s. 33, 2001/02 s. 113) uttalat att om ett signalement på den eftersökte och övriga omständigheter är sådana att förväxlingsrisken vid ett eventuellt frihetsberövande framstår som praktiskt taget utesluten kan det godtas att en misstänkt anhålls i sin frånvaro utan att hans namn är känt. Ett liknande resonemang skulle enligt min uppfattning kunna föras i de nu aktuella situationerna. Enbart t.ex. en röst som avhörts i ett samtal är uppenbarligen helt otillräckligt för att säkerställa att en viss utpekad skäligen misstänkt person och ingen annan blir föremål för tvångsåtgärden. Däremot behöver det inte alltid vara nödvändigt att känna till den misstänktes namn. Det bör kunna vara tillräckligt att

de uppgifter som finns om personen är i så hög grad särskiljande att förväxlingsrisk i praktiken saknas.

Min slutsats är således att tingsrätten inte haft rättsligt stöd för att bevilja hemlig teleavlyssning i de fall där den misstänkte inte i vart fall varit identifierad på så sätt att förväxlingsrisk varit praktiskt taget utesluten. Rättsläget har emellertid knappast kunnat betraktas som så klart att jag har anledning att rikta kritik mot någon enskild befattningshavare vid tingsrätten.

Förutsättningarna för att rätten skall bevilja teleavlyssning har, som nämnts, ändrats genom den lagändring som trädde i kraft den 1 oktober 2004. Ändringen innebär bl.a. att rätten har möjlighet att bevilja teleavlyssning av en teleadress som det finns synnerlig anledning att anta att den misstänkte under den tid som tillståndet avser har ringt till eller på annat sätt kontaktat eller kommer att ringa till eller på annat sätt kontakta (27 kap. 20 § första stycket 2 RB). Lagändringen föranleddes av att de brottsbekämpande myndigheterna sedan en tid tillbaka framhållit att det i kampen mot grövre brottslighet finns situationer i vilka det vore mycket värdefullt att kunna avlyssna en teleadress som den misstänkte ringer till (prop. 2002/03:74 s. 37).

Den tillämpning av reglerna om hemlig teleavlyssning som jag ovan har vänt mig mot kan i och med införandet av möjligheten till avlyssning även av telefonnummer som den misstänkte ringt eller kan antas komma att ringa till förmodligen minska i betydelse. Jag har emellertid vid bl.a. inspektioner erfarit att det fortfarande förekommer att det begärs och beviljas avlyssning av teleadresser trots att den misstänkte varit okänd. Med anledning av att jag under våren 2005 genomförde inspektioner vid Göteborgs tingsrätt och Malmö tingsrätt avseende handläggningen av de hemliga tvångsmedlen och då bl.a. uppmärksammade detta översänder jag en kopia av mitt beslut till dessa tingsrätter. Jag finner det också lämpligt att för kännedom överlämna en kopia av mitt beslut till Justitiedepartementet.

Med detta avslutar jag ärendet.